

Иван Вазов

Жанета

I

Дете прекрасно, живо,
нагиздено, игриво –
аз в тебе се влюбах.
Ти малка си, Жането,
кат цветенце в полето
с благоуханен дих.

Във твойте очи умни
огън от страсти шумни
тревожно не пламти,
по твойто чело бяло
не е минало рало –
от горките мечти.

Ти смейш се ясно, детски
и рокля си кокетски
поправяш всеки час,
и грижите световни
и мислите отровни
въз тебе са без власт.

Кога в тревата мека
играйш красива, лека,
във пъстро облекло,
личиш на пеперуда,
що бяга, фърка, луда,
със шарено крило;

или на радост ясна,
приела форма красна
пред нашите очи;
или на ангел дребен,
слезнал в тоз мир поднебен
с цветята да гълчи...

II

Жането! До ще време,
кога сърцето вземе

смутено да трепти,
и твоя лик детински
кат шипъкът градински
разцъфне, запламти.

И колко чувства скрити,
желанья пламенити
ще кипнат в теб тогаз!
И колко сълзи сладки,
мечти, въздишки кратки
и стонове без глас!...

Ех, кой ще ми обади
кои ли гърди млади
ще да запалиш ти?
Чие ли сърце сгряно,
до твоето опряно,
блажено ще тупти?

На чий ли устни жежки
в възторг пиян, лудешки
ти твоите ще дадеш!
И в колко души ясни
пожар и мъки страстни,
и бури ще внесеш!

Но ти сега, Жането,
си ясна кат небето,
сън ангелски и чист
пленява твоите ноши
и твоето сърце още
е ненаписан лист...

III

Дете прекрасно, живо,
нагиздено, игриво –
аз в тебе се влюбих.
Ти малка си, Жането,
кат цветенце в полето
с благоуханен дих.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8466>]